

nie wymękać i nie
Przesyła sobie sumie
nie ma. Dziś wczoraj
kore pisała. Jesteś, tak
mamie listów potrzeba. Coż kiedy jakaś próżnia
się zrobiła wokoło mnie, wesołość, przy
mnie, a przy tym samie, ciemno,
żółto, próżno. Jedynak niesreśliwie
nie jestem, jakas mnie niema
na świecie, nigdzie się nie widzę, wci-
esem się nie czuję, nie słyszę, nawet
mnie nie boli. Chciałabym się wzdłu-
żać, tyłko prona, Boga, żeby
go nieśmnie obrażała, prona, żeby
widział w sercu mojem i z cokolwiek
myśla, mówię, czy nie, stać niesgodnego
z jego wola, to wszystko sobie bezwiednie
bo si istota moja wola jest to
tyłko czynie co go chwali. Serce głębiej
pragnę, i to jest prawie jedyna rzecz którą
czuję, dosyć żywo w tej chwili, żeby in-

Środę 18 Jan. 1868
Włocławek
M. K.

1868
64

żebym nikogo moim smutkiem nie
zgorszyła, nie smartwila, nie zrasila.
Żebym w smutku nie była samolubna. —
nie pojmie. Mama jak to trudno, bo
mi najlepiej w samotności, nie mam
żadnej potrzeby ani możności mówienia
o tem co mnie jedynie zajmuje, więc
boję się że jestem bardzo dla drugich
przykry. A niechciałabym.

Moja Matka temu kilka lat
smierci mojej córeczki była dla mnie
zmarłowieńcem ogromnem, nie wie-
działam wtedy, że są smutki większe.
Cale boleści jaką wtedy uczulałam ofiarowa-
łam Panu Bogu na jedną, tylko intencję,
t.j. żeby nasz dom był domem
prawdziwie chrześcijańskim, wcalejście
tego słowa i w najwznioslejszym jego
znaczeniu. Prosiłam aby nasze dzieło
stało się jakoby aniołem stróżem
naszego ogniska i żeby nie pozwoliło
aby kiedykolwiek w naszym pod naszym
dachem cokolwiek zostało takiego,
naszem by godności naszej chrześcia-
ńskiej niecierpieć mogła. Dziwnie,

dziwnie Pan Bóg syrenia moje przesługuje.
i wcale inne dał rozmiary zadasy
czyściem moim syreniam, niż te okłonek
ja marylałam w mojej próbie. Prawdy mo-
wie niewiedziałam, ~~sawa~~ nierozumiałam
połowy tego o co prosiłam. A teraz, w każdym
liście, w każdym dniu, każdym
stwierce co o mnie mówię, zawsze te słowa
podróża: "un grand chrétien, ... un fils
dévoué de l'Eglise, ... le patriote chré-
tien, ... le chrétien si patriote" i t.p.
X. Perraud po prostu był tu 12: stycznia i
modlił się, jakis czas, ~~z~~ chwilę potem poszedł
do kościoła gdzie miał kasarnie. A kilka
dni potem przyjechał do mnie pierwszy raz
od bardzo dawna. Mówiłam mu: "je ne
me révolte pas, mais voilà tout." Odpro-
wiedział mi: "sice n'était que cela, ce ne
serait que le strict nécessaire, mais
c'est plus, seulement vous ne vous en rendez
pas compte, il y a dans toute votre
maison une foi lumineuse qui ra-
yonne ~~sur~~ sur tous ceux qui vous approchent
je l'ai sentie si vivement quand je suis
venu près au près du Général, il me

semblait que tout son visage était
éclairé de cette lumière et je n'ai
pu m'empêcher de raconter ce que
j'avais éprouvé, dans le sermon
que j'ai fait ensuite. Chce go
powsi ieby Manumie to woasenie
napisat, besie Manie miło. —
poslalam Lakominy Manie Do Pa
Montalembert ieby im sa katy i wspit
scenie podzirowai. — Jam biedakowi ciżko
przybodzi cierpienie grozi, Pi de Mont
prasila siostry asieby mi opowiedziata
chorob mezo mesia ieby go wzmoceni i Idai
mi cierpliwosci. — Kaz probocz mowil
ty Lakominy: « C'est une grande perle
pour notre poissie, car c' était un
grand exemple. » Wihany ktory go spowiadat
"j'ai été profondément édifié." —
X. Hyacinthe, X. Graty, X. Baus, des seces
wosy miowio o miu, miowio c'est une
perle pour l'église, mi bas, mais c'est
un intereesseur de plus au ciel pour
l'Église et pour la Polagne. — Moja Manie
to just bardz miło. — Stokrotne Manumie
drizkuje sa tabie cresta listy. Manie
kochanej. Idaje mi sie ie sam widok tych
listow mi wielka oddaje przypluz ulepszoja miu
te listy. dawno mi to przyrosza czego w ty chwili
potrzebije. Manumie w czegorajszym pisala ieby
nie myslata o sobie. prawdziwy mi te rodz ratunek
przyiosla. W dziejnym pisze ieby sobie niwego